

Πάσχω από ελκώδη κολίτιδα.

Την πρώτη φορά που εμφανίστηκε το πρόβλημα ήταν Δεκέμβρης του 1997. Η αλήθεια είναι ότι όταν είδα το γνωστά συμπτώματα για πρώτη φορά, περισσότερο τρομάξανε οι γύρω μου παρά ο ίδιος. Βλέπετε ήμουν και εξακολουθώ να είμαι αρκετά αισιόδοξος σαν άνθρωπος οπότε και θεώρησα ότι αυτό που έγινε απλά μου έτυχε. Η αλήθεια είναι ότι τη συγκεκριμένη περίοδο ήμουν πολύ πιεσμένος και στρεσοαρισμένος (από μόνος μου είναι επίσης η αλήθεια). Ακολούθησε η γνωστή διαδικασία (κολονοσκόπηση, θεραπεία με χάπια και κλύσματα) και καθώς το πρόβλημα ήταν μικρό και χαμηλά (στο ορθό) μέσα σε 2 μήνες ήταν σαν να μη συνέβη τίποτα.

Από τον Απρίλη του 1998 μέχρι και τον Ιούνιο του 2004, και χωρίς να παίρνω χάπια ή να κάνω οτιδήποτε άλλο το πρόβλημα ήταν άφαντο. Ούτε διάρροιες, ούτε αίμα, ούτε πόνοι, τίποτα απολύτως. Από τον Ιούνιο του 2004 μέχρι Νοέμβρη του 2004 έκανα μια θεραπεία καθώς εμφανίστηκε πάλι το πρόβλημα (σε πολύ μικρή έκταση όπως και το 1997). Και φτάνουμε στο Νοέμβρη του 2004.

Ακόμα θυμάμαι την κατάσταση που ήμουνα τις 5 μέρες πριν τις 9 Νοεμβρίου, τη μέρα που μπήκα στο νοσοκομείο εσπευσμένα. Ακόμα θυμάμαι τα λόγια του γιατρού όταν μου λέει ότι είναι πλέον πανκολίτιδα (είχε νοσήσει σχεδόν όλο το παχύ έντερο) και ότι πρέπει να μπω στο νοσοκομείο τώρα. Παρόλα αυτά και ενώ καταλάβαινα πόσο σοβαρή είναι η κατάσταση ουδέποτε τρόμαξα. Απλά έλεγα ότι πάλι μου έτυχε, και ότι αυτά συμβαίνουν και ότι υπάρχουν και πολύ χειρότερα.

Έκατσα μέσα 9 μέρες. Έχασα 6 κιλά. Κάπου στο ενδιάμεσο τρόμαξα όταν τα αποτελέσματα της βιοψίας λέγανε ότι αυτό που είχα μπορεί να είναι κολίτιδα, μπορεί όμως και Crohn, αλλά γενικά να είναι κάτι αλλά και όχι.

Βγαίνοντας από το νοσοκομείο είπα τέρμα ποτέ ξανα. ΑΛΛΑ..... υπολόγιζα χωρίς τον ξενοδόχο που δεν είναι άλλος από το απρόβλεπτο της συγκεκριμένης ασθένειας.

Από τότε έχουν περάσει 6 χρόνια με θεραπείες, με κορτιζόνες, χάπια κλύσματα, αζαθειοπρίνες, ομοιοπαθητική, σπαθόλαδα, κολονοσκοπήσεις και ξανά κολονοσκοπήσεις, προετοιμασίες για κολονοσκόπηση. Και μαζί με όλα αυτά η ακράτεια, η τσάντα με το δεύτερο παντελόνι και εσώρουχο, οι πόνοι, οι διάρροιες, η κούραση σωματική και ψυχική, η απογοήτευση του να είσαι η εξαίρεση σε ότι αγωγή και να έχεις δοκιμάσει. Να θες να πας κάπου και να σκέφτεσαι αν εκεί που θα πας έχει τουαλέτα. Να πρέπει να έχεις μεταφορικό μέσο για να προλάβεις. Να πρέπει να γυρίσεις σπίτι έτσι ξαφνικά γιατί δεν αισθάνεσαι καλά (μάλλον κρύωσα), ενώ στην πραγματικότητα δεν πρόλαβες να πας τουαλέτα. Και και και και και και και. Να ηρεμείς για ένα διάστημα ελπίζοντας ότι δεν θα εμφανιστεί κανένα σύμπτωμα, αλλά ξαφνικά και χωρίς να υπάρχει αιτία να εμφανίζεται πάλι. Και ξανά θεραπεία, ένας μεγάλος φαύλος κύκλος. Και να υπάρχει ένα τεράστιο ερωτηματικό για το αν τελικά θα απαλλαγώ από την ασθένεια που όσο και να μην το θέλω και να προσπαθώ, υπάρχουν μέρες που μου αλλάζει τα φώτα και μου καθορίζει τη ζωή, μου επιβάλλει τους ρυθμούς της. Κάπου έχω μάθει να ζω έτσι, κάπου στο βάθος έχω αρχίσει να πιστεύω ότι δεν έχω και πολλές επιλογές και όλα οδηγούν προς την εγχείρηση, αργά

ή γρήγορα. Και μέσα σε όλα αυτά να σου λένε ότι η κορτιζόνη έχει αρχίσει να δημιουργεί προβλήματα αλλού (σπονδυλική στήλη, μάτια).

Η αλήθεια είναι ότι η αντιμετώπιση που υπάρχει και οι θεραπείες (πλην εγχείρησης) μου θυμίζει την πυροσβεστική. Σβήνουν μια φωτιά με ένα ή περισσότερα μέτωπα, και μετά κάθονται και περιμένουν την αναζωπύρωση για να την ξανασβήσουν κτλ. Ουσιαστικά είναι κουκούλωμα του προβλήματος και όχι θεραπεία. Και να έχεις την απορία "Μα έκανα ότι μου είπε ο γιατρός, μα τι άλλο να κάνω, μα γιατί πάλι, δεν θα σταματήσει ποτέ? " Μέχρι και να το αγνοήσω επιχείρησα όταν συνέβαινε αλλά ούτε και αυτό έπιασε. Επίσης έχω

Σε όλη αυτή την ιστορία με έχουν βοηθήσει αφάνταστα οι γονείς μου αλλά και η κοπέλα που έχω δίπλα μου εδώ και 4 χρόνια. Αλλά και οι φίλοι μου, οι πραγματικοί όμως όχι οι υποτιθέμενοι φίλοι. Όλοι οι άνθρωποι που πολλές φορές έχουν ανεχτεί και υποστεί τις εκρήξεις θυμού που συνοδεύουν την απογοήτευση του πάλι τα ίδια, πάλι συμπτώματα.

Τώρα τι θα γίνει στο μέλλον είναι άγνωστο. Ελπίζω μόνο να είναι καλύτερο από ότι έχει υπάρξει τα τελευταία 2 χρόνια

Θ.Κ.